

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 178. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389366032/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

de med en tvungen Udtale, der tilkjendegav hendes franske Herkomst: »jeg kjender den Soprano, og ar den synget før; med Assistance af di min Ærre! → Hvo der nu gjorde store Øjne, det var alle vi Ærre; men ingen større end vor Capelmester; hans Ansigt blev en halv Gang saa langt som ellers; han gloede paa hende, som om han ikke rigtigt havde fattet hvad hun sagde. »Hvem før' an?» spurgte hun med et flygtigt Øjekast omkring i Kredsen – »jeg – jeg» svarte han hurtigt, anviste hende bakkende Plads foran sin egen Nodestol, fremtog og fordelte de ledsagende Stemmer med ualmindelig Væverhed.

Jeg fik ingen – hvormed jeg var vel tilfreds – og stillede mig mellem de faae Tilhørere. – Hun saae sig tilbage, Fiedler nikkede til sine Medspillende, og pegede med Buespidsen paa Noderne; hun tog sine i begge Hænder – de vare i Sandhed smukke – satte den højre Fod frem, den var nydelig, klappede tre Gange med Taaen, og –. Da jeg forgangen Aar første gang saae Roat gaae op; da han stod der med Balancestokken – en heel Skibsraa – i Hænderne, vuggede sig frem og tilbage med Ryggen til Styttten, traadte rask ud paa Touget og snappede Foden tilbage, som om han tvivlede paa dets Styrke – da følte jeg en Beklemmelse, en ængstelig Uro: »Vil han? tør han? kan han? Om han selv bliver bange, svimler – om Touget brister → Men da Musikken saa stemmede an, da han med Kraft og Sikkerhed vendte ind paa denne smalle Broe mellem Liv og Død – da lettedes mit Bryst, da følte jeg, at med *ham* havde det ingen Fare.

Saaledes følte jeg her en vis Benouelse, da jeg saae den unge Pige med saa yderst vanskelig en Opgave for sig, blandt saa mange skarpe Kjendere. Men saasnart hun intonerede og det med en Virtuosas Sikkerhed, Kraft og Fylde, da hendes Sølvstemme gjennemfoer mig som et electrisk Stød, da følte jeg og med en Slags sod Forskrækkelse hvor vis hun var i sin Sag. Nu først vovede jeg ret at betragte den Mund, der udsendte saa herlige Toner. Men saaledes var den ikke smuk – Man borde heller aldrig see paa en Sangerinde, eller og skulde hun være maskeret; hvad har Øjnene hos hende at bestille? mine vendte jeg ogsaa bort; og nød nu en Henrykkelse, som ikke blev afbrudt før Sangen; Instrumenterne havde jeg slet ikke hørt.

Med en let Bøjning leverede hun sit Blad til den forbausede Concertmester; med nedslagne Øjne og et svagt Smil modtog hun de fra alle Kanter indstrømmende Taksigelser, og gik derpaa hen til Husets

Moder, hos hvem hun satte sig, ventende som Tilhørerinde paa et nyt Nummer. – Da dette var forbi, blev hun anmodet om atter at glæde Selskabet med sit fortrinlige Talent; hvortil hun uden mindste Snerperie viste sig villig; men uheldigviis havde hverken hun eller Vi noget Accompanement, undtagen af Pianoforte. Jeg vovede at foreslaae et *da Capo* af Arien, men derfor bad hun sig forskaaret: »jeg ikke elske *da Capo*,« svarte hun »anden Gang, man ikke gjør saa vel – men – jeg mig ikke udtryk i dansk –« »– behag at tale fransk, Mademoiselle!« tog jeg Ordet paa dette Sprog; »jeg troer næsten at kunne gjette deres Tanker.« Nu ophørte hendes Forlegenhed, og det tvungne i hendes Væsen, der vist nok allene havde sin Grund i den Tvang, Sproget paalagde hende; med fransk Livelighed sagde huu: »man skulde aldrig forlange Gjentagelse hverken af Musikstykker, scenisk Spil eller Declamation. Saa strax derefter lykkes det ikke saa godt som første Gang; kan aldrig gives ej heller modtages med den første Varme, og baade Kunstner og Tilhører tabe begge.« »jeg kan ikke andet end give dem Ret – skjøndt det strider mod min egen Fordeel –« svarte jeg, »men dog med Indskrænkning. Vel kunde deres Paastand endogsaa logisk bevises; thi lad os blot forestille os sexten *encores* i Rad; da vil jo det fuldkomneste Mesterstykke tabe – i det mindste sin Friskhed; og taber det sextende Gang, taber det og den femtende, og saa videre lige op til den anden. Men gives der ikke alligevel Undtagelser? Compositioner som aldrig tabe sig? som i høj og steds højere Alder beholde den ungdommelige Friskhed?« »Beholde?« gjenrøg hun; »jeg vilde hellere sige: fornye, og denne Evne til at kunne fornyes, er netop Kjendemerke paa de Frugter, der taale at gjemmes. Men min Mening er jo og kun denne: at de maae nydes i Mellerrum. Et slikvurmt Barn, som ikke kan styre sin Begjerlighed, forspiser sig let i det Søde, og spiser sig keed deraf; derfor holde forstandige Forældre det tilbage, at det maae nyde lidt og længe.« Dette sidste sagde hun med et muntert Smil, der – dog kun for et Øjeblik forandrede hendes Ansigt, og viste et Glimt af indvortes Liv, som det ellers savnede. – Jeg blev afbrudt i denne Samtale, da man kaldte mig hen til Orchestret; og da Nummeret var forbi, og jeg atter vilde knytte den, savnede jeg Alice. Hun var pludselig bleven afhentet til sin Comtesse.

Som unge Herrer gjerne pleje, saa begyndte vi nu at recensere den Bortgangne; og havde hun ikke bedre Skjæbne, end et nyt Digt incl-